

NÚM. 62 • ANY XVI • GENER 2000

Butlletí dels Luïsos

**CENTRE
PARROQUIAL
D'HORTA**

Feliu i Codina, 7 i 9
08031 Barcelona
Tel. 93 427 73 27

e-mail: luisos@telepolis.com
<http://www.club.telepolis.com/luisos>

MEMBRE DE LA COORDINADORA D'ENTITATS D'HORTA

Colors al Fuji-Zen

Per arribar al pic del Fuji-Zen hem trigat dos dies, els que necessitem per purificar més els nostres esperits. Hem pujat en un petit tren groc que esbufega i sembla que es pari, però segueix triqui-trac cap amunt fumejant en colors verds i blaus per un formós camí sempre costarut on el paisatge és meravellós, terra i herba esquitxada per boniques flors de colors blau, blanc, rosa, groc..., i de petits tous de neu aquí i allà, que aviat es fondrà, ja que som en plena primavera.

Hem hagut de creuar un barranc travessant un pont d'or brillant que enlluernava i que, mentre el tren el creuava, feia sonar unes campanetes enmig del silenci. Les valls són fosques i les muntanyes llunyanes tenen un blau boirós. Tot en conjunt m'ajuda a empapar-me de la seva pau, que és això el que he vingut a buscar.

El monestir on passaré algun temps és de fusta pintada de color vermell i té una galeria al voltant oberta als quatre vents on pengen, per il·luminar les nits, llums de tots colors, que ara va encenent amb una teia un monjo vestit de blanc. Sembla gairebé un nen. Porta el cap afaitat i, en veure'm, l'ha inclinat en senyal de benvinguda i, sense dir res, ha seguit la seva feina.

L'habitació que ocuparé no té parets: són tapissos i vels que aïllen del tot la meua intimitat. El tapís té teixida una bonica escena de la vida de Buda, molt acolorida. Els vels que tapen les finestres són vermells i voleien a capirici d'un vent suau i càlid que fa més harmoniós tot l'entorn.

Al Fuji-Zen no és fàcil d'arribar-hi. Jo ho he aconseguit perquè vaig tenir la sort de conèixer un monjo budista a la rambla de les Flors i m'hi va invitar a condició de traduir del xinès un llibre que té cada paraula impresa en un color diferent. Això em fa ser molt difícil, però el premi valia la pena.

Montserrat Reguart

TENNIS DE TAULA

Després de mitja lliga

Després de mitja lliga jugada, la situació del nostre equip de Primera Nacional és preocupant, ja que es troba a l'últim lloc de la classificació. El descens d'aquest equip, a més a més, ens faria perdre els equips de Segona i Tercera Nacional, ja que només es pot tenir un equip per categoria.

Però esperem i desitgem que els nostres jugadors reaccionin i facin una bona segona metitat del campionat.

L'equip Juvenil es troba classificat en el tercer lloc del seu grup, i continua lluitant per quedar segon i poder jugar la fase final de la lliga catalana.

Els veterans estan a un pas de classificar-se per a la fase final de la seva categoria.

Secció de Tennis Taula

Els cavallers del nas vermell

24 d'octubre de 1999

Eren prop de les onze del matí quan en Xavier, el cafeter, obria la porta dels Lluïsos. Els de la companyia Ínfima la Puça ja feia estona que eren a dins acabant de muntar l'escenari.

Fa un dia gris trist i plujós. Entro a saludar a l'Óscar i en Joan. A part de donar-me el bon dia, em diuen que el temps que fa ens és propici. Esperem que tinguin raó.

La Mercè acaba d'arribar amb la Marta; també hi ha en Toni i en Francesc. Cap a un quart, arriben els més matiners que volen comprar entrades. La cosa pinta bé. Amb els nervis de costum, i com és habitual, no trobem les entrades i ens falta carvi.

A dos quarts obrim la guixeta; es formen les primeres cues; els tècnics acaben els últims retocs, i cap a tres quarts obrim les portes. El públic entra ordenadament a la sala i jo els estripo l'entrada (ningú no es queixa) i els comunico que al final de l'actuació farem un sorteig.

Grata sorpresa: és l'hora de començar i encara hi ha cua. Decidim retardar una mica l'inici de l'actuació. Quan ens n'adonem, la sala de baix és plena i la cua arriba fins al carrer Chapí. Primer, patiem per si no ompliem, i, un cop ple, patim per si no hi caben tots. Obrim la sala de dalt l'amfiteatre. La gent puja escales amunt.

A mi se'm trava la llengua de tants sortejos que farem. A unes nenes els dic que no "*perdin el sorteig que farem una entrada*". Són gairebé les dotze i vint i comencem a sentir les primeres queixes. És clar els primers ja fa prop de mitja hora que estan asseguts i la quitxalla s'impacienta. Anunciem pel micro que encara hi ha gent entrant i que començarem a dos quarts. Just en aquesta hora, el que tots patiem ha passat: tenim la sala plena, a dalt i a baix, i encara hi ha cua. Lamentant-ho molt, hem de denegar l'entrada a un grapat de gent. La seguretat interna mana més que el calaix. Per sort la gent ho comprèn i no hi ha cap problema.

La funció ha començat. A l'aixecar-se el telé, se senten els primers ooohs d'admiració. Quin decorat més maco! Se sent una veu en off que ens narra la introducció de l'obra. En Joan i l'Óscar es fan seu l'escenari i comencen a delectar a tot el públic amb es seves ganyotes, bromes i pallassades en general.

No sé com però quan miro el rellotge, m'adono que ja ha passat una hora i els

Cavallers del Nas Vermell arriben a la fi de la seva particular croada.

Acabada l'obra, pujo corrent a l'escenari amb les matris de les entrades. Tal com havíem previst, els dos Pallassos faran el sorteig. L'Oscar diu que està molt nerviós i crida un nen perquè tregui un número. Se senten els *ais* i *uis* dels que han estat a punt de guanyar i un crit de *meu!*

És una noia del davant que, tota contenta, s'enduu l'ós-motxilla que l'hi ha tocat.

Acte seguit en Joan crida un altre nen que puja corrent i treu el número. Es fa el silenci a la sala. Repetim el número i del pis de dalt se sent un *Jo! Mama, és el meu!* És el jove consoci David Basco i Lara que, una miqueta més, i salta des de l'amfiteatre per tal d'arribar abans. De seguida arriba corrents i és obsequiat amb un joc de la Pocahontas i un mico de peluix.

Tot seguit l'Oscar i en Joan tenen el detall de recordar al públic que el mes que ve hi haurà una actuació de titelles. La Núria i la Mercè ja estan repartint propaganda a la sortida. Un cop buida la sala, els nervis ja han passat i els tres membres presents de la Vocalia d'Animació Infantil (l'Anna no ha pogut venir) ens disposem a fer un vermuet, que ens l'hem ben guanyat (pagat de la nostra butxaca, no de la recaptació).

Les Quatre Estacions

21 de novembre de 1999

Ha passat un mes i els de la Vocalia d'Animació Infantil tornem a tenir actuació. Aquesta vegada, es tracta de la Companyia de Titelles El Forat del Niu.

Som el diumenge 21 de novembre de 1999. (Sí, sí; el de la nevada.) Pels volts de les onze, ens disposem amb els dits creuats a obrir les portes del Centre Parroquial d'Horta. Amb el temps que fa, no les tenim pas totes, però l'afluència de públic és contínua. (En alguns casos, la vaga dels cinemes ens han beneficiat.)

A quarts d'una, la Mercè i el Xus comencen l'actuació. Continua entrant gent de tant en tant. Quin fred que fa quan pugem el taló! A l'escenari en Piu les veu de tots els colors. Coneix l'esquirol, el cérvol, la granota, l'escarxofa i un seguit de personatges que li ensenyen els trucs de la natura i els avatars de la vida. Al final el Pit-roig li ensenya el secret de volar i, finalment, pot migrar amb la resta dels seus companys.

En definitiva, quan ens n'adonem, ja ha passat una hora des de l'inici de l'obra. Tot seguit procedim al ja típic sorteig. En Xus treu un número i al cap d'un moment surt l'afortunada: és una nena del darrera que s'enduu un ninot de peluix i un calendari. Prosseguim el sorteig i aquest cop l'afortunat és el petit Víctor Martínez i Sampietro, que guanya un joc de màgia de la Pocahontas i un altre calendari.

Han estat dos caps de setmana intensos, en total han passat pel nostre local unes sis-centes persones, els números han quadrat i hem agafat confiança de cara a futures actuacions.

Taller de Pessebres

27 de novembre de 1999

Són les sis de la tarda del dissabte 27 de novembre de l'any 1999 i ens disposem a començar el curset de pessebres. En total hi ha una quinzena de nens i nenes que van dels tres als onze anys. Els dividim per edats. Els més petitons, amb la Núria i la Mercè, i els més ganàpies, amb l'Anna, en Toni, en Joan i en Pere.

Els més petitons, van muntant el seu pessebre mentre els expliquen un conte, totes les manetes volen posar les figuretes. (Que tendre que m'ha quedat, oi?) La Núria i la Mercè tenen feina a repartir figures, molsa, sorra i suros perquè n'hi hagi per a tots. Al final ha quedat ben maco, el pessebre.

Mentrestant, als més grans els expliquem les diverses tècniques que hi ha per a la

Curset de pessebres. Els més petits de tots.

construcció del riu. Decidim fer-ne servir dues: cartolina i paper blau i sal pintada. Rodolant rodolant, la tarda va passant; tot explicant històries, hem aconseguit una obra d'art. Per desgràcia, no podem deixar construïts els pessebres, ja que la sala ha de quedar lliure per dur-hi a terme altres activitats de la casa.

Tot seguit i després de fer les fotos de rigor, comencem a berenar i... oh, sorpresa! a la sala del Tennis Taula hi ha **el tíó**. Està dormint i, silenciosament i amb precaució per no despertar-lo, els més menuts li posen menjar, perquè cagui el dia 27.

Tot seguit ens disposem a passar la tarda tot jugant a les cadires, cantant i ballant. (Agraïm al grup escènic que ens deixessin el radiocasset.) Al final hem passat una tarda d'allò més agradable. Arriben els pares que no s'han pogut quedar, i la Dora aprofita per apuntar alguns dels assistents a fer el pessebre a l'església.

Els membres de la Vocalia estem molt agraïts a les persones de la nostra entitat que s'han bolcat a col·laborar desinteressadament en els actes que duem a terme. Sense elles, potser ens les hauriem vist una mica magres.

Tot preparant els propers actes, ens acomiadem de vosaltres fins ben aviat, però recordant amb satisfacció els diumenges 24 d'octubre i 21 de novembre de 1999 i les actuacions memorables de l'Óscar i en Joan de la Companyia Ínfima la Puça i la Mercè i el Xus de la Cia. Titelles el Forat del Niu, i el dissabte 27 de novembre de 1999 i el taller de pessebres.

Pere Solé i Serra / Vocalia d'Animació Infantil

El Caga Tió als Lluïsos

Ja ha passat. El Tió 99 dels Lluïsos d'Horta ha cagat avellanes i turrons, neules i xampinyons. Bé, és una manera d'expressar-se. Car el passat dia 27 de desembre tingué lloc a la sala del Tennis Taula l'acte més esperat pels menuts de la casa (i no tan menuts) de tots els que organitzen aquets pesats, eixerits, somniadors i sobretot triomfadors de la Vocalia d'Animació Infantil.

Amb la puntualitat que ens caracteritza, a les cinc de la tarda començàvem a preparar les sales que necessitàvem per encabir la seixantena de "Gremlins" i la tropa de gent gran que els acostuma a acompanyar. Un cop la sala ha quedat preparada, obrim les portes de la casa, els primers s'esperen des d'un quart de sis. De mica en mica, es va omplint la sala.

Els menuts s'acosten al Tió per veure si ha cagat i les àvies prenen possessió de les cadires que hem col·locat. Mentre en Pere globus va inflant, la quitxalla els va petant.

El tió.— Foto de Carmina Lara.

La Núria amb els pares va parlant i tots junts van berenant. El Mag ja ha arribat, en Ferran Homar els seus estris de màgia ha muntat, la sessió ja ha començat, la quitxalla al terra s'ha acomodada.

Cartes que apareixen i desapareixen, mocadors i discos que canvien de color, cintes, rams de flors i un colom, el nostre consoci Ferran Homar ens deleïta una vegada més amb els seus trucs i el seu humor, s'ha guanyat el públic de seguida. Surten voluntaris de sota les pedres, n'hi ha que fins i tot perden la vergonya, tots els menuts volen ajudar, de sobte ens adonem que ja ha passat gairebé una hora, en Ferran treu el seu amic ventrileg Lluïsol i tot seguit es despedeix desitjant-nos un bon any a tots.

L'hora de la veritat ja ha arribat, els petits van nerviosos amb l'Anna la Mercè i la Núria a la sala Fórum a jugar i cantar al Tió, mentrestant amb un parell de pares i mares col·laboradors i jo, enxufem un micralax i una lavativa de coco al tió per que cagui ben fi.

De tres en tres, quatre en quatre, cinc en cinc i sis en sis, tots van cantant (uns amb més vergonya que els altres) i picant la pobra soca, que no para de rajar, bolígrafs, motos, cassetes, llibres, puzzles, ninots, nines, cotxes, golosines i moltes coses més. Són les vuit passades quant finalment piquen els quatre de la Vocalia i per variar i agrair-nos tot l'esforç, el Tió ens torna a cagar un rotllo de paper higiènic com l'any passat (en Pere volia cremar la soca). Un cop acabada la festa, toca netejar les sales i endreçar-ho tot.

I rodolant, rodolant, l'any es va acabant, amb la feina feta i ben muntada, és tot una passada, esperant que l'any que bé, tots els actes que hem de fer, tinguin èxit i tothom s'ho passi bé, i és que el setze de gener, titelles tornarem a fer, amb històries d'animals, gaudirem a la sala teatral, amb el grup Pengim Penjam, volem que sigui un bon reclam. S'acomiaden amb alegria els eixerits de la Vocalia.

Pere Solé i Serra

Històries d'Animals

16 de gener del 2000

Cap a les onze del matí del diumenge 16 els de la Vocalia d'Animació Infantil, iniciem la primera activitat del 2000, amb la tranquil·litat que ens dóna l'experiència i amb els col·laboradors habituals, ens disposem a iniciar la venda d'entrades per l'actuació de la Cia. Pengim Penjam i les Històries d'animals, encara no són dos quarts i el vestibul ja és ple. Dins la sala, els artistes donen els últims retocs a l'escenari quan de sobte, la taula de só decideix agafar la baixa per jubilació, a correuïta intentem arreglar el problema i proven de connectar la seva taula, però els fantasmes de la casa ataquen de nou i no hi ha manera de connectar-la, finalment, decideixen actuar sense micros. A tres quarts, obrim les portes, la gent es va acomodant com pot a la sala, a les dotze, ja és ple de gom a gom i la cua arriba a can Coma, decidim obrir a dalt i l'amfiteatre es va omplint. A un quart, ens torna a passar com amb els de La Puça, les dues sales són plenes i encara hi ha gent fent cua, la seguretat torna a manar més que el calaix i decidim tancar la guixeta, per sort els pares ho comprenen i no hi ha cap problema, a les dotze i vint comença l'actuació d'en Pepo i el Jordi, el pagès i la gallina van explicant amb cançons i acudits diverses històries d'animals, al cap d'una hora més o menys la representació arriba al final, els artistes es despedeixen i acte seguit l'Anna i jo pujem a l'escenari per realitzar

el típic sorteig, aquesta vegada ens emboliquem una miqueta i no surt del tot bé, al final els números premiats són l'ú i el vint-i-dos, a més dels obsequis, també tenim crispetes per regalar, després d'un petit caos, comuniquem a la gent la propera actuació de pallassos que farem el proper diumenge 27 de febrer. Tot seguit, la sala es va buidant i repartim propaganda a la quitxalla, de la propera actuació. En total hem venut tres-centes noranta entrades i tornem a autofinçar-nos. Esperem que la cosa segueixi així.

Tot preparant els propers actes, que seran el segon concurs de dibuix amb tèmperes el dissabte cinc de febrer a les sis de la tarda i l'actuació dels pallassos tres quarts de quinze el diumenge 27 de febrer, ens acomiadem de vosaltres fins ben aviat, però recordant amb satisfacció els diumenges vint-i-quatre d'octubre, vint-i-un de novembre i setze de gener i les actuacions memorables de l'Oscar i en Joan de la Companyia Ínfima la Puça, la Mercè i el Xus de la Cia. Titelles el Forat del Niu i el Pepo i en Jordi, de la Cia. Pengim Penjam, i el dissabte vint-i-set de novembre i dilluns vint-i-set de desembre de mil nou-cents noranta nou i el taller de Pessebres i el Tió

Pere Solé i Serra / Vocalia d'Animació Infantil

El sopar de la solidaritat

11 de desembre de 1999

Ha estat un sopar simbòlic (un entepà) compartit per una colla de socis amb el propòsit de recaptar diners per ajudar a les necessitats de la nostra Parròquia, i aprofitar, al mateix temps, per escoltar la xerrada del P. Justino, combonià, que ha viscut una colla d'anys al Brasil, treballant en Centres Missioners.

És impressionant com es juguen la vida aquests homes i dones en les comunitats de Missions o d'alguna ONG o de Mans Unides o de Metges sense Fronteres o de tantes altres organitzacions compromeses en projectes de Solidaritat!

Esgarrifa pensar que la corrupció a les altes esferes del poder ocasionen el malviure de milions de persones i que la injustícia és el pa seu de cada dia!

Aquestes minories de Bona Voluntat són com un toc d'esperança perquè el món es pugui regenerar; són els Profetes de la nostra era, disposats a lluitar fins a donar la vida, a favor de la dignitat humana.

Hi ha un adagi que diu: "Un gra fa graner!"

Esperem i confiem que el demà serà millor.

El Cel Nou i la Terra Nova es construeixen cada dia, pas a pas.

Dora Serra

REGALS PER A LA FAMÍLIA

El regal d'un favor. Hi ha tantes ocasions! Parar taula, fregar els plats, escombrar el carrer, anar a comprar... El regal és més valuós si t'anticipes a fer-ho abans que t'ho demanin.

El regal d'un compliment. "Aquest vestit et cau bé", "m'agrada el que has dit", "se't dóna bé la cuina", "amb nens així dóna gust"... ¿Qui no té ocasió de dir —i amb tota veritat— coses així? I no cal dir que "arriben endins".

Antoni Nerín i Toboso

Soci nº 67

Nascut el 9 de desembre de 1955

És nascut a Horta. I és el primer dels sets germans Nerín Toboso, cosa que l'ha marcat, com marca tots els germans grans d'una família. Si us plau, per força, et fa ser gran abans d'hora, et sents responsable dels petits, una mica pare i mare de segona categoria.

Toni = Entre jo i el setè germà hi ha dotze anys de diferència. És natural que me'n senti una mica protector. Als set anys vaig ser el padri de la meua germana Montserrat. M'ha tocat fer de tot: des de canviar calcetes fins a preparar sopes i biberons. Els pares, de vegades anaven de viatge alguns dies i els grans teníem cura dels petits. El mateix passava quan assistien a reunions als vespres, o a sopars de compromís, o al que fos.

Dora = Us barallàveu?

Toni = Alguna vegada, com tots els germans. Però em sembla que hi havia més baralles quan hi havia els pares que no pas quan estàvem sols. Al pare, per qüestions de la feina (era el comptable de l'Editorial Grijalbo), li tocava viatjar a l'Amèrica llatina. Em sembla que s'ha recorregut tots els països des de Mèxic fins a la Terra del Foc. La mare el va acompanyar dues o tres vegades

Dora = Ja s'ho mereixia. Unes vacances de nens és una cosa bona d'agrair! Tornem a parlar de tu en concret. Parla'ns d'escola.

Toni = Escoles Homar, al carrer Mestre Dalmau. Quan sóc gran, faig de monitor per portar a colònies els menuts de dos i tres anys. Anàvem a una casa de colònies de Calafell. Era una casa molt ben equipada que em sembla que encara funciona. Jo et parlo de 20 o 25 anys enrere.

Dora = No és molt agosarat portar nens tan petits uns dies separats dels pares?

Toni = Només passaven dues nits fora de casa i érem cinc o sis monitors per a 10 o 12 criatures. Eren bons nanos i aguantaven molt bé aquesta experiència.

Dora = A part de l'escola, què?

Toni = Els dissabtes i diumenges era assidu integrant del grup d'escoltisme Alexander Fleming d'Horta. Hi vaig anar des dels sis anys fins als 19, moment d'entrar al Servei Militar.

Dora = Vas arribar a ser Cap d'alguna secció d'escoltes?

Toni = Vaig portar Llobatons. Formàvem equip en Jordi Recasens, la Mercè Barbero, la meua germana Mercè i jo i una altra Mercè de la qual ara no recordo el cognom. Ens ocupàvem d'una vintena de nens i nenes, entre els quals hi havia la Mercè i l'Ernest Sitjà i l'Anna Cazorra, per anomenar alguns que encara corren per aquesta Casa.

Dora = Calia tenir títol de monitor, em sembla.

Toni = Rebiem formació periòdica del Grup Escolta de la zona. Moltes reunions i una trobada general a l'any.

Dora = Una feina molt maca que tota una generació de pares us agrairem sempre. Però els anys passen i la vida ens sacseja d'aquí d'allà. Has d'anar a fer de soldat...

Toni = Vaig estar a València durant catorze mesos. De primer com a recluta durant dos mesos i mig i després com a Instructor.

Dora = *Què vol dir això?*

Toni = Ensenyar als nous reclutes. Marcar el pas, muntar i desmuntar armes, fer gimnàstica, fer neteja, passar per cuina, fer guàrdies dintre la Companyia: les guàrdies a les garites o dalt la muntanya ja no era cosa nostra, sinó de la Policia Militar.

Dora = *En guardes bon record, d'aquells temps?*

Toni = Personalment em va anar bastant bé. Vaig aprofitar el temps i la colla de militars d'ofici era gent molt normal, bona gent. Vaig viure uns moments de tensió...

Dora = *Què va passar?*

Toni = La meua estada a València va coincidir amb les primeres eleccions democràtiques d'Espanya. Ens van aquarterar durant quaranta-vuit hores, per previsió. El capità general Milans del Bosc era el representant de la zona valenciana. No va passar res. Era molt lluny aquell 23 F

Dora = *Respirem, doncs. S'acaba el militarisme i tornes cap a casa...*

Toni = Em reincorpo al meu lloc de treball a l'Editorial Grijalbo fins al 1988 que plego per entrar a una Empresa de Material Electrònic. Al 1990 passo a Barnices Valentine, fins que hi ha reducció de plantilla i em trobo al carrer.

Dora = *Una trista experiència, quedar sense feina!*

Toni = Per a mi va ser molt dur! Casat i amb un fill petit! Vaig estar nou mesos a l'atur. Va ser mala època per a tothom, aquella de després de les Olimpíades de Barcelona. A la fi vaig poder Laboratoris Almirall, fins que vaig tenir

aconseguir treball a través d'un autònom, als feina fixa al Grupo C.P.

Dora = *Quin és el teu ofici o especialitat?*

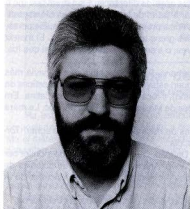
Toni = La informàtica. Faig programes per al que sigui: entrada de factures, tractaments de nòmines, pantalles per entrar apunts comptables, i mil coses més.

Dora = *Et baralles amb els virus, aquesta cosa rara que els passa als ordinadors?*

Toni = Sé de què va i procuro evitar-los. El virus és com un programa que s'infiltra, que quan l'executes et borra la informació que tens emmagatzemada.

Dora = *Als Lluïsos comencem a estar informatitzats. Hi tens res a veure, tu, en aquestes feines?*

Toni = En Francesc Coma i jo hem programat una base de dades dels socis, connexió amb la Caixa a través d'ordinador dels rebuts de socis... L'any que ve, hi entrarem les llistes de Manualitats. Així traurem molta feina a Secretaria. Estem incorporats a la pàgina Web. Encara hi ha coses per solventar, ens falta material...

Dora = *Què necessiteu?*

Toni = L'ordinador que tenim l'hem anat muntant amb peces aprofitades. Hem comprat la Placa Base, això sí. Ara necessitem una nova impressora. La que tenim és també un obsequi, però ens queda curta a l'hora de preparar llistes, per exemple.

Dora = *Quins són els útils primordials per a fer una bona feina d'informàtica als Lluïsos?*

Toni = 1. Una mica d'espai; 2. Una taula o moble d'ordinador; 3. Un bon llum; 4. Un mòdem (és l'aparell que connecta amb Internet o amb un altre ordinador); 5. Un armari per guardar material, papers, disquets, etc. 6. L'aparell ordinador i l'aparell impressor; 7. Hores extres, bones mans, paciència i constància.

Dora = *Déu n'hi do! He sentit a dir que també necessiteu un secretari...*

Toni = Si algú s'hi apunta, serà benvingut. De moment ens ho maneguem tot en Francesc i jo. Volem incorporar-hi en Josep Forn, però ens dóna llargues...

Dora = *Quan no treballes amb les màquines, què més hi trobes, als Lluïsos?*

Toni = De jove venia als Lluïsos per veure cinema o teatre, sempre com a espectador. No he fet dansa. Sí he fet teatre, esporàdicament. He treballat més com a tramoista, decorats, llums, que no pas d'actor. M'agrada col·laborar en les representacions extres de Nadal o Sant Lluís. Ara farem uns mini-pastorets en els quals m'han assignat el paper de sant Josep.

Dora = *Has estat de junta?*

Toni = Fa tres anys que hi estic com a tresorer i comptador. Vaig formar part amb la junta que presidia l'Enric Roig i continuo ara amb la que presideix la Carne Oliva.

Dora = *Projectes?...*

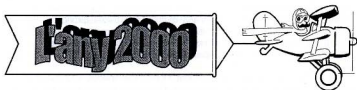
Toni = He fet venir al Banc de Sang per a recaptar donadors, però no hi ha hagut gaire col·laboració. Jo sóc soci del Banc de Sang de la Seguretat Social des dels 18 anys i sé la mancança que hi ha de donadors, quan és una cosa tan senzilla donar sang i tan valuosa per a salvar una vida. Jo he donat sang, plasma, plaquetes... Ara fa dos anys vaig ser donador de medul·la òssia, per a la Fundació Josep Carreras. Aquesta última donació es fa una mica més complicada, però la satisfacció de col·laborar en una empresa tan humanitària et compensa de la petita mala estona que passes. Tan de bo hi hagués més voluntaris. Us convido a ser donadors de vida!

Dora = *Socis i sòcies: demanem col·laboració en aquesta humanitària empresa! I ara, per acabar, et demanaríem que ens donessis la teva opinió sobre la marxa dels Lluïsos.*

Toni = Em sembla que el present és optimista. Hi ha moltes activitats i molta gent jove nova. Quanta més varietat d'activitats més atracció té per al públic. Esperem que la línia ascendent es mantingui i que la gent jove vagi aportant idees noves i posant-les a la pràctica. Quanta més gent, més bé es poden repartir les feines. Tots plegats, som sociables i així hem de continuar. Hi ha una etapa de la vida que mandregem, però és una parada curta en el camí. Després despertem i tornem a fer. Jo crec que els socis d'ara actuem amb les mateixes il·lusions i la mateixa empenya que ho feien els nostres avantpassats.

Dora = *Això és un himne a l'esperança! Que així sigui. L'estrena del 2000 és plena de llum i confiança en el futur. Gràcies, Toni.*

Dora Serra / Desembre de 1999

Fa temps que es parla molt del nou mil·leni...;
de l'efecte dos mil, inoportú...;
de si aquest fet que el món de joia empleni
esdevindrà el dos mil... o el dos mil u...

Dels dies o els minuts que sols fan falta
per arribar a aquest jorn tan expectant...;
del com de celebrar data tan alta...;
dels programats nadons que hi naixeran...

Mes... no es fa esment de quan va ser l'inici
del compte que ens ha dut al fet cabdal...;
d'aquests vint segles que l'han fet propici...;
Sabeu quin és?, doncs: el primer Nadal!

Prò ho compliquem..., i ens falla la memòria
volent donar mil tombs a l'any dos mil,
tot oblidant l'origen de la Història:
el naixement de l'Infant més humil!

¡D'aquell cas tan corrent, prò immens alhora,
que a tots dugué un Missatge d'igualtat,
d'amor i germanor, i que ha estat penyora
de Pau als cors de bona voluntat!

¡Mireu, doncs, si és senzill, si costa gaire
trobar un motiu de pes per festejar
allò que, a dintre el món, amunt enlaira
a un alta dignitat l'ésser humà...!

Si aquella Pau i Amor del vell Missatge
avui el món palès fes, i subtil...,
podríem celebrar, sense esclavatge,
ni guerres, ni rancors..., i amb bella imatge,
la Nit d'aquest Cap d'Any de l'any dos mil!

Joan Bartrolí i Bonany
(Nadal–Cap d'Any, 1999-2000)

L'esperit de Nadal

L'esperit de Nadal, on el podem trobar?
En els llums del carrer, estrelles postisses?

Oh! Els llums! Il·luminen botigues curulles de regals, de vestits
de festa, de menjar abundant, d'objectes inútils que volen alegrar els
nostres sentits, ofegar la veu interior de:

Guerra en la Terra, odi entre els homes de mala voluntat!

L'estrella, confosa, s'allunya en l'espai i espera, pacient, que el
rampell de supèrbia dels homes i dones s'acabi i la **Pau** anunciada re-
torni.

L'esperit del Nadal, té encara una
Cova en un racó dels nostres cors?

Oh, Nadal! Torna i deixa'ns veure la teva **Llum!**
Que el nou mil·leni ens doni **Seny i Bondat, Pau i Amor.**

Dora Serra / 1999-2000

Capítol LXII

Dels germans Francesc i Ricard Vendrell

Entre aquests "records d'altres temps" no podia faltar-ne un de dedicat als bons amics germans Francesc i Ricard Vendrell i Ollé, car en són ben mereixedors per les seves qualitats i pels seus serveis a la Casa.

En Francesc i en Ricard nasqueren al Vallmoll, a la comarca de la Terra Alta, el gener del 1909 i el desembre del 1911, respectivament. Molt petits encara els portaren a Horta, on la família s'instal·là al carrer Chapí. Aquí els nasqueren tres germanets: Pere, Maria i Matilde.

El pare, que era cabrer, morí molt jove, quan en Francesc només tenia onze anys, cosa que significà un greu problema per a la família. Però, gràcies a la tenacitat de tots plegats, la mare, la tia Rosita que vivia amb ells, les mateixes criatures i l'ajuda de Déu, pogueren tirar endavant. En Pere, només visqué vuit anys, i la Maria i la Matilde, amb el transcurs del temps, contraurien matrimoni amb dos amics inseparables, Joan Martínez i Ferran Solé.

Els dos germans cursaren els seus estudis al col·legi "La Salle". En Francesc Vendrell, entre altres coses, destacà en declamació, d'altre manera que la direcció escènica dels Lluïsos li confià el paper de manxaire d'*El Ferrer de Tall*. De dit paper en féu una creació tan extraordinària, que no creiem que hagi estat encara superada. En vista de l'èxit, a continuació protagonitzà *El Més Petit de Tots* i personificà el Sant Miquel de l'*Estel*.

Als setze anys el senyor Lamor li confià el *Joan de Serrallonga*, en el famós quadre juvenil del 1925. I començà ja una entrega total al teatre de l'Entitat. Sobre sortí extraordinàriament com a actor dramàtic, i fou probablement el millor caracte-

ristic que donà, al seu temps, el teatre del barri. Citarem únicament com a mostres, l'ignasi de Loiola d'*El Divino Impaciente*, l'ignasi de *Don Gonçalo o l'Orgull del Gec*, el pare de *Cinc Fills*, el Mestre Jordi d'*El Ferrer de Tall* i el Judas de *La Passió*. Li fou concedit el premi al millor actor secundari en el concurs teatral organitzat per FESTA, per la seva actuació en *El Port de les Boires*. Cinquanta anys de teatre, dels quals deu o dotze com a director d'escena en diferents ocasions.

En Francesc Vendrell —en Cisquet, com el coneixiem nosaltres— fou també un magnífic baix com a cantant a l'Orfeó Montserratí. Deportivament, la cosa ja no rutilava tan bé: debutà amb la Penya Pacífics com a futbolista, el 1930, però jugà únicament cinc partidets perquè la cosa no s'havia fet per a ell.

Però, per damunt de tot, en Francesc Vendrell fou un home sencer i un cristià exemplar. Formà en la Federació de Cristians de Catalunya i fou un dels presidents del nostre grup Rector Salsas. Mercès a la facilitat de paraula de què gaudí, obtingué el número 1 de l'Escola de Propagandistes, i intervingué en diferents actes d'exaltació de la Federació arreu de Catalunya. I li quedà temps encara per donar cercles d'estudis als avantguardistes, i per acompanyar-los a la muntanya els dissabtes en diverses ocasions.

Molt jovenet encara, començà a treballar a l'empresa Riva y García, a la qual serví fins a la seva jubilació. Ja bastant

Andorra la Vella. 23 de setembre del 1937. Al davant: Ricard, Francesc i Joan Llongueres. Al darrera: Jaume Casas, Jordi Ros i Pere.

gran, contragué matrimoni amb Teresa Bayona amb qui tingué quatre fills: Francesc, Assumpta, Teresa i Jaume; el primer d'ells és, avui dia, diputat al Parlament de Catalunya. Ens deixà, víctima d'una complicació cardíaca, el 20 de gener del 1986, a l'edat de 77 anys.

En Ricard destacà extraordinàriament en dibuix i pintura. Als seus tendres catorze anys, el 1925, deixà tothom meravellat per la contemplació dels decorats per ell pintats destinats a l'estrena d'*Els Dos Pillets*, i el 1927 pels que enaltiren l'estrena de *Sherlock Holmes*: quatre sales tancades que el millor escenògraf hauria signat gustosament. Periòdicament, seguí obsequiant els Lluïsos amb una nova creació del seu art pictòric.

Com a actor, interpretà alguns papers de segon ordre, aconseguint sobresortir en papers que en podríem dir de "galant cò-

mic finolís", a l'estil dels Lluï de *Don Gonçalo o l'Orgull del Gec*. Actuà també amb l'Orfeó Montserratí, a la corda de tenors segons. El deport tampoc s'havia fet per a ell, ço que no fou obstacle perquè, en el partit de comiat dels Pacifics, en què es formaren dos equips en els quals actuaven barrejats jugadors i no jugadors socis de la Casa, es vestís de curt i corregués pel camp a la seva manera, i fins i tot és possible que en alguna ocasió la pilota topés amb el seu peu, del qual, inconscientment, en sortís una bona passada a un company.

Bon cristià com el seu germà, excel·lent persona, atent, ordenat, acurat, ingressà també a la Federació de Cristians de Catalunya, i estigué sempre present als cercles d'estudi. El novembre de 1935 contragué matrimoni amb la senyoreta Esperança Toboso, orfeonista i ben coneguda

per la seva creació de *La Ventafocs*.

Laboralment, havia començat treballant de joier, però no tardà a ingressar a la important empresa tèxtil Casacuberta, on arribà a ocupar alts càrrecs, disfrutant sempre de la confiança més absoluta per part dels empresaris.

I ara, Cisquet i Ricard, permeteu que us recordi que hem estat molt bons amics. Amb tu, Cisquet, hem passat milers i milers d'hores companys de curs al col·legi, i altres milers i milers d'hores junts a l'escenari dels Luïsos.

I als dos us vull recordar com junts, en companyia de Jaume Casas, Jordi Ros i Joan Llongueres, iniciàrem el 21-9-37 la llarga caminada que, fugint del desgavell anarco-comunista, ens portaria en tot un dia i tres nits, fins a la veïna Andorra. Recordeu, amics, aquelles caminades terribles de nit, pels llocs més amagats, muntanyes i més muntanyes, torrenteres i més torrenteres, aigua a desdir per la serra del Cadí. Recordeu que quan descansàvem i intentàvem dormir, ho fèiem damunt la terra humida, i per escalfar-nos ens acostàvem tant que els sis no ocupàvem l'espai de quatre. Recordeu la darrera nit quan, ja fosquejant, passàrem el Segre amb aigua fins al maluc, i que, a continuació, iniciàrem la més terrible ascensió fins arribar a la frontera andorrana, indicada per un petit rec d'aigua gelada.

Sant Julià de Lòria, i Andorra la Vella, on pensàvem hostatjar-nos en un hotel i prendre un bon bany, que bona falta ens feia. Innocents de nosaltres!... No trobàrem altre refugi que Can Samarra, on els

sis dormirem juntets, a les golfes, a terra, sobre una mica de palla... I de bany, res de res.

Entrada a França, tres dies a Tolosa de Llenguadoc, 28 de setembre... Hendaia, el pont internacional, Irún... Detinguts militarment, ens envien al quarter de Loyola. Fem carretera tirant de pic i pala, carretera constituïda exclusivament per catalans evadits de Catalunya. Distribució. A nosaltres tres ens destinen a Logronyo; en Casas i en Llongueres, a Estella, i en Ros, a Pamplona.

Gràcies a la intervenció d'una empresa filial de Riva i Garcia, els dos germans quedàreu ben *enxufadets* i passàreu la guerra tranquil·lament a Burgos i, després, a Saragossa. A tu, Ricard, cap a la darreries, et destinaren a Alcañiz.

Amb tu, Ricard, mantinguérem correspondència, i a tu, Ricard, he d'agrair-te les moltes atencions que em dispensares a Burgos, els cinc dies que vaig passar amb vosaltres, del 28-12-37 al 3-1-38, disfrutant de permís nadalenc, tres setmanes abans de ser enviat al front.

Als teus darrers anys, Ricard, la nostra amistat es consolidà, i els dos matrimonis fèrem junts moltes sortides i passàrem uns dies molt agradables a Salou. Tot anava molt bé fins que una llarga i cruel malaltia, esclau de la diàlisi, acabà amb la teva existència el 27 de març del 85, a l'edat de 74 anys.

Cisquet i Ricard, descansau en pau amics.

Pere Solé i Sans (soci núm. 1)

Amb aquest records destinats a uns amics entranyables, dono per acabats en el que a mi pertoca, aquests *Records d'altres temps*. Se'm confià aquesta feina ara fa 15 anys. Han vist la llum 62 butlletins i també 62 capítols de la sèrie. He complert, doncs, amb el meu compromís, i a fe que no em pensava pas arribar tan lluny. Però crec que ha arribat ja l'hora de l'adéu, i de donar les gràcies a tots els qui han tingut la paciència de llegir-me. M'agradaria que un altre de més jove volgués continuar amb records més recents dels que jo he tractat. Serà així? — **Pere**.

Ens falta gent per a "cometre" un "Crim qua-li-fi-cat"

Hola, amics. Comencem un nou any i un nou mil·lenni i, amb aquest, una nova obra de teatre.

Crim qua-li-fi-cat és una comèdia plena d'humor, misteri i diversió. Esperem poder-la representar els dies 18 i 19 de març del 2000. Continuarem informant.

En el nostre ànim està el fet de realitzar no només una estrena durant el present any 2000, sinó que ens agradaria fer-ne dues o fins i tot tres. Però, per realitzar el nostre somni, necessitariem comptar amb més persones disposades a sacrificar una mica del seu temps lliure, utilitzant-lo junt amb el nostre grup que és part activa de les activitats del Centre Parroquial d'Horta.

Per això us animem a fer el primer pas per pujar en aquest petit esglaó i agafar les forces suficients per venir a actuar i a col·laborar amb tots nosaltres.

Hem d'aconseguir tots junts a recuperar aquesta tradició tan important que el nostre Centre ha realitzat durant tota la seva història.

Tenim l'espai. Per què no aprofitar-lo? Tenim mitjans. Per què no aprofitar-los? Ens faltes tu. Per què no vens?

José Luis López Hormigo / Grup de Teatre L'Auca

Contes Políticament Correctes

27 i 28 de novembre de 1999

L'obra de James Finn Garner ens narra quatre contes infantils: *Les tres cabretes*, *Blancaneus*, *La caputxeta vermella* i *El flautista d'Hamelin*, tractats amb un to irònic i sarcàstic, en clau d'humor.

L'equip dels nostres comedians els han escenificat. Una bona feina d'en Jordi Soriano i en Miquel Quesada.

La interpretació dels joves actors i actrius ha estat força treballada i en alguns contes, ben reeixida. Destacaria el conte de *Les tres cabretes* on les tres noies s'hi han lluit de veritat: la Montse Emperador, la Marta Fernández i la Mireia Parés.

Les tres actrius han anat canviant de personatges i sempre han sabut treure'n bon partit. Vigileu els crits histèrics. De vegades, de massa realistes, no són teatrals, i passa allò de no entendre res del que s'està dient. La virtut del bon actor és donar sempre una dicció perfecta.

Hi ha una colla de nois que prometen ser bons actors. Només els falta rodatge.

Els decorats i vestuari, fantàstics.

Resumint. Hem passat una vetllada distreta i amena. Us felicitem!

Dora Serra

Ballada de Nadal

18 de desembre de 1999

És un goig veure dansar tota aquesta gent: pares, mares, joves, adolescents i infants. Tantes edats diferents unides per un denominador comú: la dansa. Danses populars, danses alegres, danses cerimonioses, danses senyoriales, respectuoses...

Inspiren tendresa els més petits de tots quants s'esforcen a gesticular amb les seves manetes; saltar i marcar el compàs amb uns peuetes petillons; mantenir la compostura, malgrat que es desfacin llaços de davantals i espartenyets...

Despertin admiració els més grandets (cada grup va posant anys d'experiència) que es prenen tan seriosament la seva bonica tasca d'embellir la vida quotidiana donant-li un toc de poesia...

Ens satisfà enormement sentir-nos companys d'un grup de joves i de pares capaços de trobar un racó en el seu fer de cada dia per omplir-lo d'una feina no remunerada, solament pel plaer de rebre i donar felicitat.

Si som Lluïsos, si som una gran Entitat es deu a la col·laboració espontània, desinteressada i efectiva d'un Voluntariat anònim que està sempre a punt, al servei del proïsme.

Per molts anys!

Dora Serra

Concurs de dibuixos nadalencs

Abans d'iniciar la representació nadalenca, vàrem repartir els premis del 1r Concurs de Dibuix Nadalenc organitzat per la Vocalia d'Animació Infantil.

Com que les poques obres presentades destacaven per la seva gran qualitat, l'organització va decidir premiar-les totes, així que la Núria i en Pere, vestits de pastorets i micròfon en mà, citàrem els concursants un per un que pugessin dalt de l'escenari.

Per al més menuts, hi havia un llibret de dibuixos i una figura de xocolata, i per als més grans, cava i torrons.

A continuació, els Grup de Teatre, el Grup Infantil de l'Esbarti una colla de socis voluntaris varen representar *Els Petits Pastorets*, una al·legoria nadalenca que va culminar la jornada amb alegria.

En aixecar-se el teló es produïren els primers aplaudiments. Les menudes de la casa, vestides de pastorets, iniciaren l'obra cantant una nadala. Acte seguit, els grans actors de la casa, caracteritzats de petits pastorets, inicien el seu particular viatge cap a Betlem per adorar el petit infant (gran actuació, la del nen Jesús; es veu que té fusta d'actriu).

Enmig del viatge, se'ls apareix en Banyeta, que els fa la murga i prova d'enganyar-los. Sort en tenen, de l'Àngel, que els defensa i els avisa dels perills que corren. Acte seguit, canten més nadales, i, finalment, els pastorets adoren l'Infant Jesús.

Concurs de dibuixos de Nadal.— Foto d'Ernest Sitjà.

Tot plegat ha passat prop d'una hora, i públic i actors hem gaudir daquest món meravellós del Teatre.

Bon Nadal 1999 a tothom! I un venturós Any 2000!

Pere Solé i Serra

El Grup de Teatre del C.P.H.

Per a tots aquells que no el conequin, diré que es tracta d'un grup de joves del CPH amb unes inquietuts i unes ganes de treballar admirables conjuntades amb una especial sensibilitat per tot allò que faci referència al teatre i a la interpretació.

Són un grup molt variat de nois i noies, molts d'ells estudiants i alhora treballadors, vinguts de tota mena de procedències: del propi Centre o d'altres llocs. Aquests joves —que es trobaven feia temps sense directors— van tenir el coratge de tirar endavant dirigint ells mateixos les obres presentades al públic.

Els s'ho manegen tot. Cerquen obres divertides, remenen per tot arreu per trobar vestuaris i estris que els serveixin com a complements de decorats, de l'atrezzo, etc., regiren i escolleixen la música més adient per a reforçar determinades escenes, estudien la millor llum, o modifiquen el guió per adap-

tar-lo a les necessitats pròpies del seu grup heterogeni.

Qualsevol que hi posi tenció, els veurà a la porta del Centre venent i tallant entrades, netejant la sala i l'escenari, construint decorats, pintant telons de fons o bé penjant cartells pel barri per fer saber a la gent el dia i l'hora de les estrenes. No serà difícil que algun espectador reconegui en escena, part del guardarroba o del menatge de casa seva... Tot sigui pel bon resultat de l'espectacle.

El passat 27 de novembre tingué lloc la posta en escena de Contes políticament correctes, una obra de Jame Finn Garner, adaptada al teatre i condicionada a les necessitats del grup pels seus membres mateixos, que es van autodirigir pels més experts de la colla o, si més no, pels que disposaven de més temps.

L'obra ja havia estat representada a la plaça Elvissa, durant la Festa Major, davant

d'un públic que hagué de patir la remor del trànsit i la poca sensibilitat d'uns quants individus que feien tota mena de sorolls. Era tal la remor de fons, que una de les actrius va canviar el seu text per fer una clara al·lusió al soroll emès per una motocicleta.

En la representació del Centre, les coses van canviar molt. L'entorn era més favorable i els actors i actrius estaven molt més còmodes. Els quatre contes es desgranaven amb fluïdesa i el temps passava sense adonar-nos. Actors i actrius ens van fer oblidar les preocupacions quotidianes.

Els quatre contes van resultar d'allò més diferents i atípics. Vam veure unes Tres Cabretes que fumaven l'herba per comptes de menjar-se-la; una Caputxeta feminista que parlava amb mòbil i s'enfrontava a un llop exhibicionista; una Blancaneus que muntava un club de fitness, una Reina deportista que es disfressava de Bruixa i feia ioga amb la Blancaneus; un ajuntament d'Hamelin amb un alcalde del PP i unes regidores solterones i reprimides, preocupades per uns moteros (els ratolins del conte tradicional), i un Flautista que era una bona caricatura del Chaval de la Peca.

Posta en escena i música, molt encertades. Vam gaudir com infants quan es va organitzar una boja persecució entre el Llop, la Caputxeta, l'Àvia i el Caçador, al ritme de la música de Benny Hill. O quan l'Àvia, escarnint la protagonista de S'ha escrit un crim, analitzava l'actitud del llop al so de la música de la sèrie.

Ingeniosa, la música d'aerobic; sorprenent, l'escena en que la Reina es menja el cor de Blancaneus convenientment canviar per un pa de pessic, i autènticament genial, la cançó *Libre*, de Nino Bravo, "cantada" pel

Flautista-Chaval de la Peca (en play back, és clar).

L'apoteosi final, al so de *Jesucrist Superstar*, amb l'aparició d'un grup de hippies pel fons de la sala i un ball final a l'escenari per part de tots, ens va recordar les millors comèdies musicals a l'estil de Broadway.

Actors i actrius van obsequiar-nos amb un camaleonisme realment asombrós. Així, una cabreta tant era la Caputxeta, com el nan mudet, com una motera. La Blancaneus també era l'Àvia de la Caputxeta i una regidora i una cabreta. El troll era caçador, nan o motorista. L'avi feia de llop i d'alcalde. La reina era regidora... Així, tots canviaven de persona en funció de les necessitats del moment.

Molt encertats a l'hora de tapar aquella música que no sonava a l'hora, aquella capsa que no era al seu lloc, aquell actor que es quedà en blanc, aquells odiosos silencis resolts amb moltes dosis de bon humor... I tants altres petits detalls que només vam veure els que coneixíem el guió.

Però diuen que el resultat és el que compta. I les dues representacions (a la plaça i al teatre) van obtenir un aprovat alt en conjunt; si bé alguns participants, gràcies a l'espectacularitat dels seus papers, tingueren nota més alta. D'acord amb les rilles i aplaudiments constants del públic que tallaven la representació.

Socis i simpatitzants dels Lluïsos d'Hor-ta: animeu-vos i veniu al teatre els dies d'estrena. És el millor pagament que es pot donar a aquest magnífic grup que tenim. I ho passareu d'allò més bé. Garantit.

Antoni F. Araujo

Els Petits Pastorets

Al CPH som afortunats. Sí, tenim sort, perquè disposem de dos grups de teatre, a més de molts altres grups dedicats a les més variades activitats.

Enguany, per les festes nadalenques, un cop més, s'ha portat a terme la interpretació dels tradicionals Pastorets. Però aquest cop hi ha hagut veritables diferències amb els anys anteriors. S'ha aprofitat de l'experiència dels qui saben fer-ho, i el muntatge s'ha preparat conjuntament pels dos grups de teatre, ja que de teatre es tracta.

Marta Fernández (del Grup de Teatre CPH) i Josep Lluís López (de l'Auca) van co-dirigir una combinació d'actors dels dos grups i de socis amb ganes de col·laborar, i ens van oferir

Els Petits Pastorets.— Foto d'Ernest Sitjà.

Els Petits Pastorets.

Aquesta vegada, els pastorets protagonistes són uns infants catalans que es queden sols, en un imaginari poble pirinenc, quan els pares se'n van a fer l'ofrena al Nen Jesús. I els nans decideixen organitzar la seva pròpia comitiva cap a Betlem. I s'organitzen i nomenen un batlle i preparen les ofrenes que cadascun d'ells portarà al Nounat. Es produeixen situacions divertides, enfrontaments amb el Dimoni, que els surt de qualsevol lloc i que els vol temptar. Però gràcies a l'ajut de l'Àngel, se'n surten de tot i arriben a veure el Nen.

Les actrius i els actors representaven els infants malgrat que tots ells ja han deixat la infantesa ben lluny. Unes nenes pigades i divertides que fins i tot duïen bolquers, uns nens alts i desgarbats, un banyeta que perdia les banyes en plena escena, un àngel blanc i immaculat... Tot molt ben portat. Vestuari, maquillatge, com ja estem acostumats, no van ser motiu de cap crítica. La Sagrada Família al complet, amb un Nen Jesús d'allò més convincent, van fer que no trobéssim a faltar ni el bou ni el ruc, elements difícils d'introduir dins els decorats.

A destacar, la participació de veritables infants del CPH que ens obsequiaren amb unes cançons —amb so directe— i que van donar la nota de color en una representació com aquesta, i, com a cloenda, la participació de dotze dansaires del nostre Esbart Folklòric que ens van deleïtar amb un ball de bastons molt acurat, tot i que a un d'ells li faltava un bastó. Però ningú no ho va notar.

Una tarda acollidora i entretinguda, de germanor entre tots plegats. En Daniel Comas s'encarregà de presentar i donar les explicacions oportunes. I la presidenta del Centre, Sra. Carme Oliva, tancà la sessió dirigint unes paraules al públic assistent.

Per a propers anys, animem a tots els socis i sòcies que ho desitgin a participar en aquesta festa, ja que, com a festa de germanor que és, quants més siguem, millor per a tothom. A més, ben segur que hi disfrutaran com a nens, tant com nosaltres.

Antoni F. Arujo

NECROLÒGIQUES

En **Pep Clot i Puig** ha mort el dia 19 de desembre del 1999. Un càncer maligne se l'ha emportat en tres mesos. Hem perdut un bon company. Sentim una profunda buidor en separar-nos de l'amic, el llibreter d'IONA, l'home sempre disposat a escoltar, a aconsellar, a compartir. Ens unim en el dolor de l'esposa, del fill, del pare, dels germans, de la tieta que ha fet de mare de tota la nissaga.

Copiem les paraules del poeta: *Viatjaré entre els morts. Però deixo aquí, entre els vius, un nom que no desapareixerà en la pols...*

Josep: que Déu t'aculli en l'estança que et tenia reservada des de l'eternitat.

Ha mort la mare d'en Francesc Penalba. Rebeu tota la família el condol dels vostres amics dels Lluïsos.

Reproduïm les paraules que li va adreçar el seu nét en la celebració del sepeli:

Pepita Pi i Campeny morí cristianament el 12 de gener del 2000, a l'edat de 77 anys.

De vegades les paraules són insuficients per a expressar allò que sentim. La paraula vol, però no pot explicar-ho tot. La paraula és frustració.

Sempre recordaré la meua iaia per una de les paraules que deia: "Déu té un bastó que pica i no fa remor". Déu té un bastó que pica i no fa remor... És una frase trista i, alhora, alegre, solemne i familiar, realis-

ta i pessimista... És com era ella:

Trista, perquè sempre patia pels altres; alegre, perquè sempre ho estava; solemne, en la manera de ser; familiar, perquè la família li ho era tot; realista, perquè així és com ella veia el món; pressimista, perquè així veia la societat.

Va ser una persona amb faltes, com és normal, però també plena de virtuts. Amb la seva manera de ser, ella ens obria el seu cor, els seus amics, els seus pensaments, les seves preocupacions, els seus sentiments...

"Déu té un bastó que pica i no fa remor."

Avui ens acomiadem de Pepita Pi i Campeny, de la senyora Penalba, de la Pepi, de la mare, de la iaia.

NOUS SOCIS

La nostra llista de socis no para de créixer. Us presentem els més petits de tots:

Soci núm. 825: Roger Miró i Llorente, nascut el 17-12-99.

Sòcia núm. 826: Laia Purroi i Coma, nascuda el 21-12-99.

Sòcia núm. 827: Meritxell Caparrós i Purroi, nascuda l'11-11-99.

Ah!... També tenim el primer soci apuntat per mitjà del correu electrònic, de la informàtica, de la ditxosa pàgina Web. Ens referim a la:

Sòcia núm. 822: Laura Canales i Bartra, nascuda el 2-4-95.

Per molts anys! Que puguem arribar al/la soci/sòcia 1.000 abans d'acabar-se l'any 2000!

Dora Serra

De cap a la bassa!

Eren més de les dues del migdia. Feia cosa de cinc hores que l'Arxi i jo caminàvem, perduts, xops de suor, amb el cap bullint-nos, per aquella serralada, sota un sol de justícia, a més de 40 graus, buscant la bassa.

Ja ho havien dit a la tele, que aquell mes d'agost seria un dels més calorosos del segle.

Ho vàrem discutir en el seu moment; suposàvem que faria calor, però, caram, no tant! La Tere, en Xavier, l'Aida i el Manel tot seguit es van fer enrera, dient que anirien directament a Can Collell en tren i autobús, enlloc de seguir els plans, d'anar-hi caminant, des de Ripoll fins a l'Esquirol, i, allí, reunir-nos amb "lo Pere", la Fàtima i els altres.

Però, és clar, l'animal de l'Arxi, l'Estela i la Silvia ho havien de fer. No importen uns graus de més; uns muntanyencs com nosaltres ho resistiríem tot, que deien. I jo, com l'ase que sóc, i colat per l'Estela com estava, sense tenir en compte l'operació del genoll que havia patit feia dos mesos i mig i que el meu esperit de muntanyenc més notable consistia en demanar les especialitats típiques de muntanya en els millors restaurants que visitàvem, vaig apuntar-m'hi.

En Xavier ja m'ho va dir: "estàs boig", però jo, naturalment, no li vaig fer gens de cas. Què passa? Segur que hi arribo, si és que el que jo em proposo ho aconsegueixo, i bajanades així que li deia.

I vet ací que al cap de sis dies de marxa, la boja de la Silvia, saltant un desnivell del riu, es trenca una cama. La feina que vam tenir per arribar a Torelló, per portar-la a un hospital i l'Estela decidí abandonar la travessa i quedar-se amb la Silvia a Vic, on varen ingressar-

la.

Jo, extenuat que estava, vaig veure la meua oportunitat d'evadir-me de la ruta, però no, l'Arxi, tot decidit, diu que seguirem endavant tots dos sols, que els bons muntanyencs no es rendeixen mai.

I, apa, nano, carrega els trastos i cap a Manlleu falta gent.

Total, que portàvem dos dies caminant l'Arxi i jo, i les nostres relacions no eren precisament del tot idònies per a dos bons muntanyencs.

El meu genoll patia les sotragades del camí, el meu estómac planyia els plats de civet de senglar, estofats de vedella, peuetes de porc, sopetes de pilotilles, ànec amb peres, fuets, sumalles, bulls, etc., que el meu subconscient havia imaginat que els bons muntanyencs mengen sempre que poden. En canvi, n'estava fart, dels plats prefabricats, freds, gelatinosos i insípidos que l'Arxi portava, preparava i devorava a cada parada que fèiem. No havíem menjat com en Pastellé mana des de primers de mes.

Per acabar-ho d'adobar, en trencar-se la cama la Silvia, vaig perdre la cantimplora al petit riu Ter (tal com deia l'Arxi: tot el que no sigui el seu maleït Tàmesi, no va res), l'Estela no en duia mai, i la de la Silvia feia companyia a la meua dins del Ter, així que vàrem fer camí amb de l'Arxi, aquella que, segons ell, era d'abans de la guerra. (Mai no deia de quina guerra.)

Bé, com deia, les nostres relacions eren una miqueta tibants, sobretot després de la famosa drecera, que es va convertir en marrada de co..., per acabar entrant, a plena nit i sense lot, en un camp d'ortigues... (Només de pensar-hi, ja em piquen les cames.)

A causa de les ortigues, tots dos havi-

em de portar pantalons llargs, i, per acabar-ho d'adobar, el vent se'ns havia endut els capells la nit anterior. La calor era insuportable, el cap ens bullia, la vista ens feia males passades...

Va ser llavors que vam veure la salvació: aquell cartell que posava "bassa ferma, aigües virtuals els Angelets", sis quilòmetres.

L'Arxi i jo no ho vàrem dubtar gens ni mica. Encara que ens desviéssim del nostre camí, aniríem a remullar-nos en aquell paratge de la natura. Era la primera vegada, des de feia dies, que els dos estàvem d'acord.

Obligant els meus munyons, que no peus, a forçar la marxa i caminant com un zombi, només veia en la meua imaginació l'aigua clara i neta d'aquella bassa. Suposo que l'Arxi també ho veia, perquè va llençar tota l'aigua calenta que li quedava a la cantimplora i caminava tot fent uns sorolls amb la boca que imitaven, segons ell, el cant dels Cignes Cantaires.

Quan finalment vam trobar-la, les nostres ments i els nostres sentits només pensaven en un llac paradisiac, i, raudes i veloços, l'Arxi i jo vàrem treure'ns la motxilla, les botes, els pantalons, la camisa, mentre xisclàvem d'alegria, cantàvem, rèiem i corríem en direcció a la "bassa ferma, aigües virtuals els Angelets".

Anàvem tan groguis, que no vàiem ni sentiem el pagès que treballava uns metres més amunt, i que no parava de gesticular i de cridar quelcom relacionat amb l'aigua. Total que, sense fer-li gens de cas, i els dos alhora, vàrem fet un bot i ens capbussàrem dins la bassa.

Fou en el moment d'entrar-hi, que els nostres sentits van tornar a la realitat i que tinguérem el temps just de sentir i entendre els crits del pagès:

—Però què feu, animals? Aquestos de ciutat estan bojos! Mira que fotre's de cap a la bassa dels fems!

Fou aleshores, plens de fems. Que vàrem veure el que realment indicava el cartell: "Bassa de Fems, aigües residuals de la granja Els Porquets".

Pere Solé i Serra, 15-4-99

RAONET INFANTIL

Per manca d'espai, avui sols donem les solucions als "problemes" plantejats al passat número 61:

Antoni Gos Camió	Pere Gat Turisme	Lluís Cavall Furgoneta	Marc Canari Moto
------------------	------------------	------------------------	------------------

La coral va cantar al Palau de la Música.

CONCURS "UN RACÓ DELS LLUÏSOS"

La fotografia reproduïda al BUTLLETÍ núm. 61 era del segon replà de les escales del vestíbul del Centre Parroquial.

La guanyadora ha estat Maria Franquesa.

Continueu concursant. On és aquest nou "racó dels Lluïsos"?

→
Poseu, com sempre, les respostes a les capses que trobareu al Cafè i a Secretaria. I, com sempre, premiarem el guanyador o la guanyadora amb un rodet fotogràfic.

Filotec, S.L. // Esplugues de Llobregat // D.L. B-12935-89